

K E N U Z E L F

een handleiding

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

INLEIDING

De mens is mentaal lui. Sinds hij begonnen is met het verwerven van kennis in plaats van inzicht is hij opgehouden met zich te verdiepen in het wezenlijke van de Schepping - en ook van zichzelf.

Er zijn uitzonderingen. Over de hele wereld verspreid leven er een paar duizend die bereid zijn inzicht te verwerven. Zij stellen zich vragen en merken de antwoorden op die in hen opkomen. Over het algemeen ziet men hen als merkwaardige mensen, die niet echt 'meedoen' met het leven.

Een enkele keer wordt iets van hun innerlijk opgemerkt door volgelingen, die zich dan verder wijden aan het opvolgen van hun instructies. Ze gaan ervan uit dat ze net zo zullen worden als zij, wanneer ze maar lang genoeg en strikt genoeg hun voorbeeld volgen.

Een vergissing.

Wie innerlijk wil groeien en met dat doel een leraar zoekt, zoekt tevergeefs. Hij zal meer te weten komen over de structuur van de Schepping, zeker. Hij zal meer te weten komen over het verband tussen oorzaak en gevolg, zeker. Hij zal zorgvuldiger omgaan met mensen en dieren, zeker. Hij zal op den duur zelf volgelingen krijgen, die de woorden van zijn lippen trekken, zeker.

Maar inzicht? Nee, dat niet. Door zijn zoeken, door zijn leergierigheid, door zijn verlangen naar 'verlichting' zal hij ontzettend veel leren, zonder ook maar één stap te zetten op de weg die naar inzicht leidt. Hoe nauwgezet hij ook de instructies opvolgt, *zolang hij zijn levensdoel niet wijzigt, verwerft hij geen inzicht.*

Het verschil zit in de richting van het streven. Wie iets wil bereiken, *streeft naar zichzelf*, hoe veel hij daarbij ook doet voor een ander. Wie zichzelf een doel stelt, *streeft naar zichzelf*, ook al bestaat zijn doel uit het verbeteren van de erbarmelijke omstandigheden waarin sommigen van zijn medemensen verkeren. Wie zijn leven in dienst stelt van een ideaal, *streeft naar zichzelf*, al is hij nog zo dienstbaar en opofferend.

Alles wat een mens doet met een vooropgesteld doel, doet hij voor zichzelf.

Nu is het niet verboden iets voor jezelf te doen, integendeel. Wie de Schepping hoedt, mag zichzelf niet vergeten... Het is ook niet verboden om iets te willen bereiken, je een doel te stellen of je leven aan een ideaal te wijden, integendeel. Wanneer meer mensen een ideaal hadden om zich aan te wijden, zou het met deze aarde een heel stuk beter gaan. Vooral wanneer men beseftte dat alles wat men daarbij doet voornamelijk op zichzelf gericht is....

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

VOORWOORD

Er zijn geen geheime leringen. Alles wat met de Schepping te maken heeft, van Begin tot Eind en alles daartussenin, is openbaar en al talloze malen verteld en herhaald, in alle landen, volken en culturen:

I

Eerst was er niets concreet en alles was nog mogelijk. Het niets is een levend wezen, dat zijn eigen mogelijkheden realiseert door ze te visualiseren. Alles wat bestaat is zo'n visualisatie van het niets. Visualiseren is hetzelfde als dromen.

Wij leven 'dus' in een droom; wij maken deel uit van een droom; wij zijn een droom.

Wanneer het niets ophoudt met dromen, houdt alles op te bestaan.

II

Wie droomt, vormt zelf alle beelden van zijn droom; hij is zelf alle beelden van zijn droom en alle gedroomde beelden maken deel uit van hemzelf. Als zijn droombeelden gelukkig zijn, is hijzelf gelukkig en dan is hij in staat het geluksgevoel mee te nemen naar een andere werkelijkheid - die van 'overdag'.

Wij, de gedroomde beelden van het niets, kunnen met ons geluk de dromer gelukkig maken - die dan dat gevoel mee kan nemen naar een andere werkelijkheid.

III

Zoals onze dromen lagen kunnen hebben - ik droom dat ik droom dat ik droom - zo droomt het niets verschillende lagen in zijn droom en elke laag is een andere werkelijkheid.

-Dat is alles.-

Dit is slechts een van de manieren om de gegevens van het heel-al in woorden weer te geven en degenen die zich met het inzicht verbonden hebben zullen denken: 'ja, zo kan het ook' en verder gaan met waar zij mee bezig waren.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

INZICHT

Het verwerven van inzicht kan niet geforceerd worden. Niets wat de mens doet met het doel inzicht te verwerven, brengt iets anders met zich mee dan een blokkade - zelfs de grootste denkers hebben hun grootste gedachten niet gekregen door middel van hun wil, maar door 'toeval'. Toch is het niet toevallig dat sommige mensen wel en de meeste mensen niet hun inzicht ontwikkelen. Wie zoekt, zal vinden... Alleen: het vinden wordt niet veroorzaakt door het zoeken, maar door de bereidheid om te vinden. Talloze zoekers vinden minder dan zij zouden kunnen ontdekken, juist omdat zij zoeken.

Bereid zijn tot het gaan van de weg is genoeg. Wie bereid is, wordt telkens weer 'vanzelf' geconfronteerd met de gegevens die aanvankelijk wijsheid veroorzaken en later, wanneer de wijsheid niet meer voldoende is, het inzicht doen ontwaken.

Wat voor degenen die het gevoel hebben dat er meer moet zijn dan de zorg om het dagelijks bestaan, het begin is van hun ontwikkeling, is dus niet hun zoektocht, maar de bereidheid tot verandering. Die bereidheid kan op verschillende manieren ontstaan. Eén daarvan, de duidelijkste, is het kennis nemen van de weg tot inzicht van anderen. Hoewel dat een zeer duidelijke weg is, is het er ook een met valkuilen. Om de weg tot inzicht van een ander te kunnen leren kennen, is het namelijk noodzakelijk om inzicht te kunnen herkennen - en niet iedereen van wie gezegd wordt dat hij een drager van inzicht is, is dat ook werkelijk.

De andere weg tot bereidheid om inzicht te verwerven is de moeilijkste. Hij heeft geen valkuilen, maar is wel de eenzaamste. Hij heeft als fundament het vertrouwen in zichzelf.

Wie zal zomaar zichzelf vertrouwen? Iedereen die weleens naar anderen kijkt, ziet talloze voorbeelden van zelfvertrouwen dat gebaseerd is op oogkleppen en wie zal zeker weten dat hijzelf geen drager is van oogkleppen of blinddoeken of balken in zijn ogen?

Dit boek is geschreven met het doel de mens in staat te stellen zichzelf te leren kennen. Wie zichzelf kent, weet in welke omstandigheden hij gehinderd wordt door zijn oogkleppen en wat hij daaraan kan doen, opdat zijn uitzicht weer helder wordt. Wie zichzelf leert kennen, ontwikkelt mededogen met zijn medemensen, doordat hij inziet hoezeer ze vast zitten aan hun belemmeringen. Dit mededogen alleen al is een vorm van inzicht, die direct voortkomt uit zelfkennis.

Het spreekt vanzelf dat niet iedereen alle gegevens in dit boek op zichzelf van toepassing zal achten. Niet iedereen heeft dezelfde mogelijkheden en dezelfde problemen, dus sommige lezers komen voornamelijk opmerkingen tegen die niet op hen van toepassing zijn. Het kan natuurlijk ook zijn, dat enkele van die gegevens (nog) niet herkend kunnen worden, doordat er nog een oogklepje in de weg zit...

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De weg via zelfkennis naar zelfvertrouwen is eenzaam. Er zijn niet zoveel mensen bereid om zich in een medemens te verdiepen zonder zich intens met hem te gaan bemoeien. Iedereen is reuze graag zijn buurmans therapeut, maar slechts zeer weinigen zijn in staat om zich te beperken tot het enige wat nodig is: een vriend te zijn. (Een vriend is iemand bij wie je jezelf kunt zijn zonder dat hij daar commentaar op heeft.) Wat je dus ervaart wanneer je met iemand wilt spreken over jouw gedachten is onbegrip en kritiek, zodat je steeds minder steun gaat zoeken.

Wie zich serieus op weg begeeft, moet vooral zijn eigen vriend zijn. Soms moet hij dan ook om zichzelf lachen, een andere keer staat het huilen hem nader. En voortdurend moet hij zichzelf accepteren, want alleen dan kan hij zichzelf veranderen.

Het begin

Wie belangstelling heeft, is op weg. Wie nieuwsgierig is, blokkeert de weg. Deze twee gegevens zijn de wachters op het onzekere pad dat leidt naar de totale geestelijke vrijheid van de mens - dat wil zeggen: de mogelijkheid om helder te kiezen en om helder te ervaren.

Belangstelling vergt betrokkenheid. Ieder nieuw gegeven dat de belangstellende aangereikt wordt, moet hij vergelijken met wat hij al wist en hij moet nagaan of het daarmee al dan niet in tegenspraak is. Niets kan klakkeloos geaccepteerd worden zonder verwarring tot gevolg te krijgen; en verwarring is het tegenovergestelde van inzicht.

Belangstelling vergt innerlijke rust. Wie haastig is en zo snel mogelijk inzicht wil verwerven, wordt in de verleiding gebracht alles wat mooi klinkt te aanvaarden. Hij is dan niet meer in staat positief van negatief te onderscheiden, zodat hij alle nieuwe vaardigheden toejuicht en ermee "aan de slag" gaat.

Slechts hij die beseft dat alles tijd nodig heeft om te groeien, kan de rust opbrengen die nodig is voor zijn eigen groei.

Inzicht

Wie in zijn leven niet alleen zichzelf tracht te doorgronden, maar ook zijn medemensen en de verbanden tussen oorzaken en gevolgen, ontwikkelt inzicht. Wanneer hij zich vergist, verstopt hij die vergissing niet, maar laat hem los. Wie zijn vergissingen verbergt, begaat ze steeds weer, want hij wil er niet aan denken - zodat ze steeds weer nieuw voor hem zijn. Wie zijn vergissingen loslaat, weet waar zijn zwakke plekken zitten, zodat hij wakker kan zijn en ze niet weer begaat.

Het maken van vergissingen is niet hetzelfde als het maken van fouten.

Een fout is een daad die gericht is tegen de oorsprong van het bestaan: de Liefde. Het gevolg ervan is, dat het inzicht geblokkeerd wordt en dat er steeds meer fouten volgen. Het rationeel oplossen van problemen leidt tot fouten: doordat niet het welzijn van alle betrokkenen beoogd wordt, vallen er slachtoffers. Iedere oplossing waarbij slachtoffers vallen is fout. *Een slachtoffer is iemand die door de maatregelen van een ander in zijn mentale ontwikkeling geremd wordt.*

Dit wil niet zeggen dat, hoezeer politieke beslissingen ook voorbij plagen te gaan aan het welzijn van individuen, alle maatregelen fout zijn. Zolang iemand een dak boven zijn hoofd heeft, voldoende te eten krijgt, zich kan kleden en in zijn denken met rust gelaten wordt, is hij geen slachtoffer.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Wanneer wetten en/of maatregelen het onmogelijk maken dat *iedereen* de beschikking heeft over deze basisvoorwaarden, zijn ze fout. Ook mensen die anderen hun eigen overtuiging opdringen - ook wanneer die anderen hun eigen kinderen zijn - maken daarmee fouten.

Een vergissing is een handeling die ontstaat uit het verkeerd interpreteren van de gegevens. De meest voorkomende vergissing is wel, dat op het gezicht altijd de stemming of de bedoeling van iemand te 'lezen' zou zijn... Wie zijn reacties afstemt op de veronderstelde stemming van zijn opponent, vergist zich.

Ook daden die voortkomen uit de wil alles goed te doen, brengen nogal eens vergissingen voort. Wie bijvoorbeeld zich tot doel heeft gesteld zijn kinderen goed op te voeden en daar alles voor over heeft, wordt tot zijn verbijstering geconfronteerd met het feit dat zijn kinderen niet opgemerkt hebben dat ze geliefd waren - want sommige blijken van liefde gaan tegen alle 'opvoedingsregels' in...

Vergissingen zijn leerzaam. Ze verlengen weliswaar de weg naar het inzicht, maar ze blokkeren die niet. Daarin verschillen vergissingen van fouten.

Positief/negatief

Ook inzicht bestaat in positieve en in negatieve zin. Daarom is het belangrijk voor wie inzicht wil verwerven om, voor hij daarmee bewust begint, te kiezen: wil hij uitsluitend positief leven of accepteert hij ook het eventueel negatieve in zijn eigen handelen en denken? Wie voor het positieve kiest, zal veel niet te weten komen. Hij verbindt zich immers met de positieve geestelijke wereld - en die houdt zich niet met negativiteit bezig. Wie ook de negatieve geestelijke wereld wil leren kennen, ontkomt er niet aan om zich daar ook mee te verbinden. Zijn kennis wordt daardoor weliswaar veel groter dan wanneer hij zich tot positiviteit zou 'beperken', maar het gevaar is bepaald niet uitgesloten dat hij uiteindelijk positief en negatief niet meer van elkaar kan onderscheiden. Doordat de negatieve geestelijke wereld zich niet met positiviteit bezighoudt, beperkt zijn inzicht zich op den duur tot het verschil tussen goed en slecht - en doordat in feite goed en slecht slechts oordelen zijn die vanuit de ene situatie heel anders bepaald worden dan uit de andere, komt hij vanzelf tot de conclusie dat goed en slecht niet alleen niet bestaan, maar dat het voor hem ook niet uitmaakt wat hij doet. Hij staat boven dat onderscheid, denkt hij.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

HET BEWUSTZIJN

Het kosmisch geheugen

Iedere daad van iedere mens veroorzaakt iets. Iedere handeling is een daad; ieder woord is een daad. Een gedachte wordt pas een daad wanneer er een woord of een handeling aan toegevoegd wordt: wie in zijn gedachten de halve wereld vermoordt en het verder daarbij laat, heeft niets gedaan - en dus niets veroorzaakt.

Het kosmisch geheugen heeft vele aspecten. Een aspect is *bewaren*, een ander aspect is *daad*, nog een ander aspect is *Liefde*. Er zijn nog veel meer aspecten, maar die zijn nu nog niet aan de orde. De drie genoemde aspecten duiden op het bewaren van daden die het vergroten van de Liefde tot gevolg hebben. Met andere woorden: alle daden die het Doel van de Schepping dienen, worden bewaard. In het kosmisch geheugen komt dus geen negativiteit voor!

Geschiedschrijving

De mens is niet betrouwbaar. Doordat - in iedere cultuur - van de mens al vanaf zijn geboorte aangepast gedrag geëist wordt, past iedere mens zijn mededelingen aan aan de veronderstelde smaak van zijn opponent. Ook de mens die bevelen geeft, ook de mens die ze ontvangt. Ook de mens die eerlijk is, ook de mens die liegt. Al gaat het over onnozele dingen: iedereen laat zijn woorden het filter van de aanpassing passeren.

Een van de gevolgen daarvan is, dat ook gebeurtenissen, voordat ze in het geheugen worden vastgelegd, gefilterd worden: ditmaal door het filter van de voorkeur van de bezitter van het geheugen. En wanneer de gebeurtenis weer besproken wordt, gaan er twee filters werken: het filter van de eigen voorkeur en dat van de veronderstelde voorkeur van de opponent. Wordt een gebeurtenis besproken in een groep mensen die er allemaal bij betrokken zijn geweest, dan ontstaan er meningsverschillen. Niemand hanteert zijn filters namelijk bewust en met opzet, zodat iedereen ervan overtuigd is dat *zijn* herinnering correct is.

De grootte van het verschil van het feitelijke verleden met de herinnering daaraan is recht evenredig aan de leeftijd van de mens.

Doordat de mens geneigd is uitsluitend te geloven wat hij zich persoonlijk herinnert en alles af te wijzen wat niet met zijn herinnering overeenkomt, wordt hij eenzamer naarmate hij ouder wordt. Er blijven steeds minder mensen over die zijn herinneringen delen en de mensen die ze delen, vertellen hem steeds dat ze niet helemaal kloppen. Uiteindelijk vertelt hij zijn herinneringen alleen nog maar aan wie de gebeurtenissen niet ook zelf meegemaakt hebben, zodat hij niet meer terechtgewezen kan worden in het enige wat helemaal van hemzelf is. Hij kan haast niet meer ophouden met vertellen... Het is voor hem de enig overgebleven manier om zich te ervaren als iemand die niet voor niets geleefd heeft, want hij is oud geworden en vrijwel niemand stelt zijn aanwezigheid op deze aarde nog op prijs. Hijzelf trouwens ook niet, maar hij ziet geen kans om op te houden met er te zijn zonder zichzelf geweld aan te doen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De Kosmos, dat wil zeggen het Geheel, ook wel de Schepping genoemd, is een levend wezen. Het heeft zichzelf vorm gegeven door zich bewust te zijn van zijn mogelijkheden en sommige daarvan te realiseren. Het bestaat niet alleen in de vormen die wij (ook wij zijn vormen) kunnen waarnemen, maar ook in de 'ruimten' tussen de vormen; overal is het bewustzijn even actief als overal elders.

De mens denkt via zijn brein: *het bewustzijn is zowel het brein als de gedachte.*

De mens vergelijkt zichzelf met het dier en de plant en merkt verschillen op: *het bewustzijn is zowel de mens als het dier en de plant en verschilt niet van zichzelf.*

Wie het bewustzijn enigszins wil kunnen begrijpen in zijn eenheid, doet er goed aan zich zijn eigen anatomie voor te stellen: duizenden onderdelen leven en functioneren er, ieder op zijn eigen manier. Toch dienen zij alle één doel: het in stand houden van het geheel van het menselijk lichaam. En zoals het menselijk lichaam slechts gezond kan blijven wanneer alle onderdelen in goede harmonie functioneren en elkaar ondersteunen, zo kan het Kosmisch Geheel slechts gezond blijven wanneer alle onderdelen in goede harmonie functioneren en elkaar ondersteunen. Het zal duidelijk zijn dat op het ogenblik het Kosmisch Geheel niet overal even gezond is.

Het scheppend bewustzijn

Het bewustzijn, dat zijn Plan vorm gegeven en in werking gezet heeft, bestaat niet apart van iets. Het is niet alleen alle mogelijkheden, maar ook iedere vormgeving daarvan. Het is niet alleen alle materie, maar ook alle ruimte waarin de materie zich bevindt. Het is niet alleen al het tastbare en ontastbare, maar ook de oorzaak daarvan.

Dit betekent dat het scheppend bewustzijn niet alleen abstract is, maar ook concreet - het betekent ook dat alle geschapen materie niet alleen door het bewustzijn gevormd is, maar ook bewustzijn heeft. (Wanneer materie van structuur verandert, b.v. door verbranding, verliest het zijn bewustzijn.)

Het Plan

Het doel van het Plan is ervoor te zorgen dat eventuele volgende Plannen niet kunnen mislukken. Door de vorming van het Plan ontstond tegelijkertijd de mogelijkheid tot mislukking ervan, zoals ook in onze werkelijkheid de uitvoering van ieder plan kan mislukken. Zoals het slagen van onze plannen vreugde veroorzaakt, veroorzaakt iedere stap die leidt tot het slagen van het kosmisch Plan positiviteit. En zoals het mislukken van een van onze plannen ons teleurstelt, zo veroorzaakt iedere stap die het slagen van het kosmisch Plan in de weg zit, negativiteit.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Het bewustzijn omvat het gehele Plan. Het omvat daardoor ook alle positiviteit en alle negativiteit. Toen het Plan namelijk nog niet in werking was gesteld, was er nog niets - ook geen positiviteit of negativiteit. Er bestonden alleen mogelijkheden. Daardoor was de kans op slagen net zo groot als de kans op mislukken: de kans op de ontwikkeling van positiviteit was dus net zo groot als de kans op de ontwikkeling van negativiteit. Nu het Plan volop bezig is zich te ontwikkelen, maakt dan ook alle inmiddels ontstane positiviteit en negativiteit er deel van uit.

Doordat het bewustzijn beide mogelijkheden omvat, zijn zij gelijk in waarde: wanneer een van de mogelijkheden totaal geworden is doordat het de andere mogelijkheid in zich opgenomen heeft (wanneer dus het Plan geheel geslaagd of mislukt is), zal het bewustzijn niet veranderd zijn. Wanneer negativiteit de positiviteit verdrongen heeft, is het bewustzijn daarmee niet negatief geworden; het enige gevolg van het mislukken van dit Plan zal zijn, dat alle eventuele volgende Plannen zullen mislukken. Wanneer positiviteit de negativiteit verdrongen heeft, is het bewustzijn daarmee niet positief geworden; het enige gevolg van het slagen van dit Plan zal zijn dat alle eventuele volgende Plannen zullen slagen.

Het bewustzijn is neutraal: het heeft geen belang bij welke ontwikkeling dan ook.

Het Plan houdt in, dat alle negativiteit opgaat in de positiviteit en daardoor verdwijnt. Dat betekent dat alles wat in verband met het Plan veroorzaakt is, niet neutraal kan zijn. Zodra het bewustzijn de uitvoering van het Plan begon door de Eerste ZIJN gestalte en ZIJN opdracht te geven, ontstond de noodzakelijkheid van de keuze tussen positief en negatief voor alles wat vorm zou krijgen en een opdracht zou kunnen uitvoeren.

Alles wat bestaat is voortgekomen uit het bewustzijn en heeft als Doel door het veroorzaken van positiviteit de negativiteit in zich op te nemen, zodat die niet meer is.

Ook datgene wat geen opdracht kan uitvoeren, doordat het geen drager van de geest kan zijn, is veroorzaakt met het Doel positiviteit te veroorzaken, louter door zijn aanwezigheid: ieder die geniet van wat geschapen is, vergroot met zijn vreugde de hoeveelheid positiviteit in de Schepping.

De negatieve mens

Het Plan heeft nodig dat alles ervaren wordt en dat iedere ervaring positief is. Ervaringen kunnen op twee manieren ontstaan: mentaal en materieel. Mentale ervaringen spelen zich af in de gedachtenwereld van de mens; materiële ervaringen spelen zich af in de materiële wereld en worden feiten genoemd.

Er zijn twee manieren om negatieve ervaringen te doen opgaan in positiviteit. De mens kan zich met het negatieve verbinden en negatieve daden verrichten; dan veroorzaakt hij lessen die, wanneer ze geleerd zijn, alles wat hij aan negativiteit bij zichzelf verwekt had, omzet in positiviteit. De negativiteit die hij bij anderen verwekt had, veroorzaakt weer lessen bij die anderen. De mens kan echter ook in zijn gedachten negatieve daden verrichten; wanneer hij die gedachten vervolgens *niet* omzet in feiten, maar ze volkomen loslaat, heeft hij die ervaringen direct omgezet in positiviteit. Doordat hij de mogelijkheid tot het veroorzaken van negativiteit in zijn gedachten doorleefd heeft, zich op die manier met het negatieve verbonden heeft en vervolgens die verbinding weer heeft verbroken, is die mo-

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

gelijkheid uitgewist en de energie die met het verwerklijken ervan gemoeid zou zijn, is nu omgezet in positiviteit.

Inmiddels is het Plan op deze aarde zodanig ontwikkeld, dat alle negatieve mogelijkheden reeds vele malen, zowel in feiten als mentaal, ervaren zijn. Iedere ervaring is echter slechts eenmaal noodzakelijk om de negatieve mogelijkheid ervan verder uit te sluiten. In feite is dit een prachtig gegeven: doordat op geen enkele manier nog negativiteit 'overwonnen' hoeft te worden, kan de mens door eenvoudig met negatieve daden op te houden, zonder dat hij daarbij zijn levensdoel hoeft te veranderen, veroorzaken dat deze planeet aan zijn Doel beantwoord heeft.

De Eerste

Het bewustzijn heeft het Plan in werking gezet door de Schepper, de Almachtige, gestalte te geven. Uit zichzelf heeft het bewustzijn daartoe een deel geconcentreerd, zodat het vorm kreeg.

De Eerste, die wij de Vader noemen, bestaat uit geconcentreerd bewustzijn.

Het bewustzijn

Het bewustzijn is stil.

Het bewustzijn beweegt niet: het *is* alle beweging.

Het bewustzijn denkt niet: het *is* alle gedachten.

Het bewustzijn verricht geen handeling: het *is* alle handelingen.

Het bewustzijn is niet goed: het *is* alle goede mogelijkheden.

Het bewustzijn is niet slecht: het *is* alle slechte mogelijkheden.

Het bewustzijn is niets.

Het bewustzijn is.

Doordat het bewustzijn is, kunnen wij er niet aan ontsnappen. De Schepper, die als Eerste vorm gekregen heeft, heeft ZELF vorm gegeven aan al het andere, door telkens bewustzijn te concentreren tot de kiem van ontwikkelingen. Steeds wanneer er een kiem tot stand was gekomen, werd de ontwikkeling ervan gestimuleerd door hen die daarvoor in het leven geroepen waren.

Er bestaat niets dat geen concentratie van bewustzijn is:

Alles wat bestaat leeft.

Leven is: in ontwikkeling zijn.

Alles wat bestaat heeft bewustzijn.

Bewustzijn is: deel uitmaken van het bewustzijn dat is.

Alles wat bestaat heeft een doel.

Het doel is: alle ervaringen doormaken.

Niet al het geschapene hoeft alle ervaringen zelf door te maken; doordat alles wat bestaat deel uitmaakt van het bewustzijn, maakt het bewustzijn alles mee wat al het bestaande ervaart.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De vorm van het bewustzijn leeft slechts *een moment*. In dat ene moment vinden alle ontwikkelingen van alle mogelijkheden plaats die gewent zijn. Dat wat de mens 'tijd' noemt is slechts het ontstaan en volgroeien van een ontwikkeling. Het is een punt in een moment. In feite vindt alles tegelijk plaats. Wie zich afvraagt 'waar de tijd toch is gebleven' stelt die vraag alleen maar, doordat hij ineens ervaart dat er tussen zijn jeugd en deze dag weliswaar veel gebeurd is, maar dat die ontwikkelingen geen tijd in beslag genomen hebben.

Doordat alle ontwikkelingen tegelijk plaatsvinden, is het mogelijk een ontwikkeling waar te nemen die voor ons tijdsbesef in 'het verleden' ligt. Wie zich met die ontwikkeling verbindt, maakt er dan ook zelf deel van uit. Wanneer hij dan weer terug is in zijn eigen 'heden', herinnert hij zich die gebeurtenissen alsof ze zojuist hebben plaatsgevonden en kan ze *zonder filters* beschrijven.

Er zijn twee manieren om toegang te krijgen tot de kosmische herinnering: positief en negatief. Positief betekent oplossingen biedend; negatief betekent problemen veroorzakend. Zoals in het dagelijks leven uit een negatieve toestand (b.v. oorlog) iets goeds (b.v. vriendschap) kan voortkomen, zo kan ook uit een 'illegaal' betreden van het kosmisch geheugen iets goeds voortkomen. Wie b.v. via hypnose een vorig bestaan betreedt, kan daar wellicht de oorzaak van een hedendaags probleem vinden. Het te boven komen van de schok die deze gebeurtenis teweeg brengt, zorgt voor nieuwe problemen.

Een ander probleem dat zich voordoet bij het negatieve pogen de eigen tijd te verlaten en gebeurtenissen te zien die in het verleden of in de toekomst liggen, wordt veroorzaakt door de onbetrouwbaarheid van een deel van de bewoners van de geestelijke wereld. Ook de geestelijke wereld maakt deel uit van het kosmisch Plan en ook daar komt dus negativiteit voor. Wie zonder noodzaak, dus vanuit een negatief standpunt, de grens overschrijdt die hem aan dit bestaan bindt, trekt door zijn negativiteit onmiddellijk de aandacht van de negatieve geesten die zich daar bevinden. Het doel van negatieve geesten is het Plan te doen mislukken, zodat zij alles in het werk stellen om de hoeveelheid negativiteit in het Geheel te vergroten. Het ligt voor de hand dat zij de 'zoeker' van alles kunnen laten zien, zonder dat die ooit zeker zal weten of hij 'waarheid' waargenomen heeft. De positieve manier om toegang tot het kosmisch Geheugen te verkrijgen is afhankelijk van de innerlijke zuiverheid van de mens en de noodzaak van de openbaringen. Die noodzaak wordt altijd veroorzaakt door het verdwalen van de mens bij zijn zoeken naar de Weg die leidt naar het totale Inzicht. Wanneer de collectieve vergissingen en drogredeneringen het onmogelijk gemaakt hebben om nog zelfstandig tot Inzicht te komen, wordt er vanuit de positieve geestelijke wereld ingegrepen door een of meer mensen toegang te verlenen tot de Kronieken. Daardoor komen feiten uit het verleden naar voren die het heden in een heel ander daglicht plaatsen, zodat nieuwe wegen zichtbaar worden.

Het komt wel voor dat er niemand op de hele wereld zo zuiver is dat hij de Kronieken kan betreden. Dan wordt er Iemand geroepen om te incarneren, met als levensdoel de mens opnieuw de Weg te wijzen. Bhudda was bijvoorbeeld zo'n incarnatie. Aanvankelijk was ook Jesus zo, maar toen bleek dat de negativiteit om hem heen te groot werd, is zijn 'eigen' geest vervangen door een stroom van het totale bewustzijn.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

DE MENSELIJKE GEEST

Wij zijn geschapen.

Dat houdt in dat er iemand bestaat of bestaan heeft, die kan scheppen: iets maken dat daarvoor nog niet bestond. Wij, mensen, kennen die bezigheid ook: wij scheppen muziek, schilderijen, beeldhouwwerken, verhalen en omstandigheden. Het kunstzinnig scheppen doen we bewust, het scheppen van omstandigheden meestal niet. Dat komt doordat omstandigheden, net als mogelijkheden en gedachten, abstract zijn; hun bestaan kan niet bewezen worden.

In het leven op aarde is er veel wat niet bewezen kan worden. In feite bestaat er niets wat een bewijs kan zijn, doordat ook een bewijs bewezen moet kunnen worden - en het bewijs daarvan, enzovoort.

Ook de wiskunde berust op axioma's: niemand kan bewijzen dat een rechte lijn de kortste verbinding is tussen twee punten - zelfs het bestaan van een punt kan niet bewezen worden.

Alles wat wij weten, alles waar wij onze wetenschap op laten rusten, alles waar wij over nadenken, werkelijk ons hele bestaan, is gebaseerd op een aangenomen stelling die niet bewezen kan worden.

Het 'bewijs' hiervoor is dat, wanneer men vanuit de theorie een natuurwet aangetoond en bewezen heeft, men toch altijd de praktijk nodig heeft om te zien of de nieuwe theorie ook met de werkelijkheid overeenstemt - en de praktijk heeft inmiddels aangetoond dat dit niet altijd het geval is. Er zit voor de mens niets anders op dan iedere theorie die hem interesseert te toetsen aan de praktijk, voordat hij hem 'bewezen' acht - en dan nog is het van het grootste belang voortdurend te beseffen dat de mogelijkheid bestaat dat alles anders is dan het lijkt.

Voor de mens is de realiteit datgene wat hij met zijn zintuigen kan waarnemen, ook wanneer zijn medemensen zeggen dat het niet zo is. Wat hij ruikt, hoort, voelt of ziet, bestaat - en wie die ervaring niet heeft, mist een deel van de werkelijkheid, denkt hij. Toch kan hij niet bewijzen dat hij iets gezien, gehoord, geroken of gevoeld heeft, net zo min als dat iemand anders kan bewijzen dat dat niet zo is...

De mens is eraan gewend geraakt dat er medemensen bestaan die minder goed hun zintuigen kunnen gebruiken dan hijzelf. Daardoor kunnen zij niet alleen minder scherp horen of zien, maar ook minder goed weten wat er te horen of te zien is. Hij gaat er onbewust van uit dat iedere lichamelijke handicap een negatieve invloed heeft op de verstandelijke vermogens van de ander.

Wanneer hij niet bereid is zich in zijn medemens te verdiepen, ziet hij ook niet de overeenkomst van de anderen met zichzelf: als zijn eigen gehoor, gezicht of smaak wat achteruit gaat in de loop der jaren, vindt hij niet dat zijn verstand ook vermindert.

De mens ervaart zichzelf als enig centrum van het bestaan. Alles wat hij verneemt over de buitenwereld filtert hij door de blinddoek van wat hij voor zijn eigen mening houdt.

Wie in zijn leven ervaren heeft dat ouders liefdeloos zijn, verheft die ervaring tot norm - en wanneer hij later in aanraking komt met mensen die vinden dat ouders liefdevol horen te zijn, weet hij dat zij geen oog voor de werkelijkheid hebben.

Wie in zijn leven ervaren heeft dat je moet vechten voor je rechten, verheft die ervaring tot norm - en ieder die daar anders over denkt, is karakterloos. De mens verheft iedere ervaring onmiddellijk tot norm, tot het tegendeel hem overweldigt. Voor dat overweldigen is heel wat nodig en meestal lukt

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

dat dan ook niet.

Zo is de mens: zijn zintuigen tonen hem wat er is - de werkelijkheid is wat *hij* ervaart, punt.

Problemen ontstaan, wanneer mensen met verschillende werkelijkheden elkaar ontmoeten. Iedere mens draagt een heel sterke behoefte in zich om gelijk te zijn aan de ander en zoekt met al zijn kracht naar dat gelijk. Afhankelijk van zijn opponent tracht hij zijn eigen ervaringen of die van de ander zodanig te beredeneren, dat het toch hetzelfde blijkt te zijn. Wanneer dat niet lukt, daalt de waardering voor die ander.

De mens heeft de neiging diegenen het hoogst te waarderen, die identiek zijn aan hemzelf. Daardoor is hij dan ook geneigd zichzelf het hoogst te waarderen van alle schepselen - hij is immers de enige die volkomen zijns gelijke is?

Vanaf zijn geboorte ontmoet de mens echter uitsluitend medemensen die proberen hem om te vormen naar hun eigen model. Daardoor wordt zijn neiging tot zelfverheerlijking weggedrukt en vervangen door de behoefte aan waardering. Opvoeders maken daar gebruik van, door gewenst gedrag duidelijk te waarderen en ongewenst gedrag duidelijk af te keuren.

Zo is de mens van nu ontstaan: generatie na generatie werd gekneet in een wanhopige poging van de ouderen om een mens weer 'goed' te krijgen.

Wie vrede heeft met zijn bestaan is goed.

De geest van de mens is dat deel van hem waarmee hij 'ik' ervaart. Bijna iedereen heeft in zijn jeugd ervaren dat zijn 'ik' niet deugt: vrijwel alles wat een kind uit zichzelf begint te doen wordt afgekeurd of tenminste verbeterd. Er zijn heel weinig ouders die zich blij tonen met de ontwikkeling van het kind, zonder zich er intensief mee te bemoeien. Wie weet nu nog dat opvoeden slechts voordoen is?

Tenzij een kind zich in gevaar begeeft, hoeft het niet gecorrigeerd of aangeemoedigd te worden. De vragen komen vanzelf...

Zonder de geest te kennen is het onmogelijk totaal te bestaan en vrede daarmee te hebben.

Hoe leer ik mijn geest kennen? Wie of wat ben ik eigenlijk? Wat is bestaan, wanneer dat wat ik tot dusverre daaronder verstond het kennelijk niet is? En wat is vrede dan wel, behalve een gebrek aan oorlog?

Wie zich deze vragen stelt, opent het kanaal waardoor inzicht stroomt. Niemand die wezenlijke vragen stelt, blijft zonder wezenlijk antwoord... en net zoals een wezenlijke vraag een wezenlijk antwoord oproept, roept een wezenloze vraag een wezenloos antwoord op.

Hoe leert iemand zijn eigen geest kennen?

Wie zichzelf kent, weet altijd wat hij doet en waarom hij dat doet. Wanneer je je eigen geest wilt leren kennen, is het dus van het grootste belang je telkens te realiseren waar je mee bezig bent - en vervolgens jezelf een eerlijk antwoord te geven op de vraag: "Waarom doe ik dit eigenlijk?"

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Het is een eenvoudige oefening, maar tegelijk een van de zwaarste om te doen. De mens is er namelijk zo aan gewend om af te keuren en afgekeurd te worden, dat hij doodsbang is om afgekeurd te worden wanneer hij iets wezenlijks van zichzelf, aan wie dan ook, laat zien. Daardoor probeert hij, zelfs wanneer hij zichzelf wil leren kennen, alles te kleuren in acceptabele tinten. Wees er dus op voorbereid, dat je aanvankelijk je eigen motieven moet ontdoen van het vernisje dat de daden doet glanzen... Weet, dat er op deze wereld maar heel weinig mensen zijn met edele motieven voor hun daden - zelfs wanneer je iets doet om een ander te helpen, kun je je nog afvragen waarom je die ander wilt helpen!

Zo kun je na verloop van tijd enig inzicht in je eigen motieven (dus niet in die van anderen!) verwerven en als je over de schok heen kunt komen, wordt het tijd om jezelf te gaan accepteren. Zelfs al heb je ontdekt dat er helemaal niets aan je deugt, moet je dat accepteren... Accepteren van iets betekent niet automatisch dat je er tevreden mee bent, maar dat je beseft dat het bestaat, zonder dat je er ook een oordeel aan verbindt. Wie tevreden is met de situatie waarin hij verkeert, doet iets anders dan die situatie accepteren: in het ene geval is hij passief, in het andere geval is hij actief.

Mentale passiviteit blokkeert iedere ontwikkeling die kan leiden tot kennis van de geest: er overkomt de passieve mens van alles, maar hij hanteert de situatie niet.

Verliefdheid overkomt de mens; Liefde moet hij ontwikkelen.

Mijmeren overkomt de mens; denken moet hij ontwikkelen.

Reageren overkomt de mens; de situatie hanteren moet hij ontwikkelen.

Begrijpen overkomt de mens; inzicht moet hij ontwikkelen.

Blijdschap overkomt de mens; vreugde moet hij ontwikkelen.

Iedere mens die niet geestelijk gehandicapt is, heeft de volledige beschikking over alle mogelijkheden tot bestaan.

De geest van de mens is zijn wezen.

De mens wordt geboren met een karakter, waarmee hij zich kan aanpassen aan de mensen om zich heen. Dat karakter is als het ware een buffer tussen zijn 'dagelijkse zelf' en zijn geest: doordat het karakter ook in actie komt wanneer hij niet nadenkt, niet zelfbewust en niet positief is, kan zijn geest zich erachter schuil houden en inslapen, zonder dat iemand dat hoeft te merken.

De geest heeft maar één eigenschap: inzicht.

Het mooie van karaktereigenschappen is, dat ze alle tot inzicht leiden, zodra men geleerd heeft ze bewust te hanteren.

Het moeilijkste van de weg naar het inzicht is het leren kennen, accepteren en loslaten van de eigen karaktereigenschappen. Doordat iedereen in zijn jeugd op zijn kop krijgt zodra hij de felle kanten van zijn karakter toont, is men zich ervoor gaan schamen en gebruikt een groot deel van zijn energie in zijn verdere leven met net te doen alsof hij niet 'zo' is.

Wanneer je jezelf wilt leren kennen, is het belangrijk dat je over jezelf geen vooroordeel inbouwt. De angst voor zelfkennis is zo groot, dat menigeen begint met 'er zal wel niets van deugen' en daardoor iedere vorm van inzicht negatief bijkleurt - zodat het geen inzicht kan blijven.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Je kunt jezelf alleen leren kennen door te letten op hoe je reageert op anderen. Niet andersom: hoe anderen op jou reageren heeft weliswaar heel veel met jou te maken, maar vertelt in feite meer over die anderen. Nu is het heel goed om belangstelling voor je medemens te hebben, maar wanneer je bezig bent met jezelf te leren kennen, is het beter om dan ook meer op jezelf te letten.

Positief/negatief

Hoe men over positiviteit en negativiteit spreekt, heeft zelden iets te maken met wat het in feite is. Meestal noemt men datgene positief wat voordeel, vorderingen of vooruitgang tot gevolg heeft. Negatief is dan het tegenovergestelde: datgene wat nadeel, degradatie of achteruitgang tot gevolg heeft. Ook noemt men wel positief wat men als aangenaam, en negatief wat men als onaangenaam ervaart. In feite ziet men over het algemeen positief en goed als synoniemen, net zoals men negatief en slecht als twee woorden met dezelfde betekenis ziet.

Positief en negatief zijn termen waarmee de manier genoemd wordt waarop men zijn problemen oplost.

Positiviteit lost problemen op; negativiteit veroorzaakt ze.

Positief

Niet alles wat goed is, is ook positief...

Positiviteit is de drijfveer van ons handelen, wanneer wij oorzaken en gevolgen trachten te overzien en onze problemen zodanig oplossen, dat onze oplossingen geen nieuwe problemen veroorzaken.

Een voorbeeld:

Er is een land waarin hongersnood heerst. Een ander land hoort daarvan en besluit om te hulp te komen. Men houdt een inzameling en zendt voldoende voedsel om de hele bevolking te voeden, tot er opnieuw geoogst moet kunnen worden.

Ieder weldenkend mens zal deze oplossing goed noemen. Maar is zij ook positief?

Hongersnood kan alleen vanuit een negatieve situatie ontstaan. Zelfs wanneer de oorzaak ervan uitsluitend in de weersomstandigheden ligt, dan is weliswaar de oorzaak van de misoogst niet negatief, maar wel het feit dat niemand, ook de getroffen natie niet, goed opgelet heeft en pas enigszins wakker werd, toen de toestand al rampzalig was.

Wanneer men nu voedsel zendt, hoeveel dan ook, doet men niets anders dan de negatieve toestand in stand houden. Op de televisie worden de etende kindertjes getoond, iedereen is tevreden en men slaapt weer in tot de volgende schok.

Wanneer je hierop doordenkt, zie je in dat in feite niemand van buitenaf op een positieve manier kan helpen: wat buitenstaanders ook doen, zo lang de getroffen niet zelf de juiste maatregelen nemen, verandert er niets wezenlijks. In feite veroorzaakt de hulp een nieuw probleem: de geholpen natie wordt afhankelijk van de oplettendheid van buitenstaanders.

Moeten wij dan werkeloos toezien hoe een groot deel van de wereldbevolking verkommert?

Het spreekt vanzelf dat iedereen die geroerd is door het leed van zijn medemens, of die nu in zijn eigen huis woont of in een ander werelddeel, er goed aan doet om te trachten het leed van de ander te verzachten.

Positief is dan dat je je hulp ter beschikking stelt en het aan de ander(en) overlaat om jouw bemoeienis al dan niet te accepteren. Is jouw hulp welkom, dan weet je dat je andermans problemen niet kunt oplossen, maar dat je slechts

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

een tijdelijke steun kunt zijn.

Doordat het vragen om de hulp die ter beschikking gesteld is een heel andere vorm van bewustzijn vergt dan het consumeren van de hulp die zonder meer gegeven wordt, ontstaat er niet alleen geen afhankelijkheid van de hulp, maar groeit de mogelijkheid tot zelfstandig handelen - al is die helaas niet gegarandeerd.

Positief denken en handelen is gericht op het voorkomen en oplossen van negatieve situaties.

Een probleem is niet altijd negatief. Individuele problemen zijn zelfs altijd positief: ze hebben te maken met het leren hanteren en overwinnen van de eigen struikelblokken en met het accepteren van de struikelblokken in medemensen.

Positieve problemen

Aangezien positieve problemen meestal met het omgaan met mensen te maken hebben, is het voor het oplossen ervan noodzakelijk om mensenkennis op te doen. Nu ligt het voor de hand om dan eerst jezelf te leren kennen, maar verreweg de meeste mensen zijn toch al niet in staat zich in een ander te verplaatsen, zodat, wanneer zij 'op zoek gaan naar zichzelf', hun egocentrisme verstart tot egoïsme. Daarbij komt nog, dat het veel minder bedreigend is om iets te weten te komen over de mens in het algemeen, dan te leren over de 'nare' eigenschappen van jezelf.

Negativiteit

De mens heeft de neiging zichzelf als middelpunt van het leven te zien en dat zo te houden. Alles wat hij beleeft, beleeft hij vanuit zichzelf; alles wat hij verneemt, betreft hij op zichzelf; alles wat een ander overkomt, vergelijkt hij met wat hemzelf is overkomen - of, als dat niet het geval is, wat iemand is overkomen die hij kent.

Het forceren van de eigen persoon naar het centrum van het bestaan is de oorzaak van alles wat negatief is, vanaf het begin van de Schepping.

Wie leeft terwille van zichzelf, zal zich vaak vergissen in zijn medemens, want in iedereen die hij ontmoet, projecteert hij zichzelf en hij dicht de ander zijn eigen eigenschappen toe. 'Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.'

Negatief is beslist niet een ander woord voor 'slecht', ook al wordt de term wel vaak zo opgevat. Vanuit een negatief streven kunnen heel goede zaken voortkomen!

Een voorbeeld: iemand heeft als (negatief) levensdoel in alles wat hij aanpakt, de beste te zijn. Zo iemand kan een zegen voor de mensheid zijn, wanneer hij zijn krachten richt op b.v. het ontwikkelen van nieuwe medicijnen tegen kanker.

Negativiteit is de stuwkracht die de mens tot zijn besluiten brengt. 'Goed' en 'slecht' is het oordeel dat gehecht wordt aan daden en de gevolgen daarvan.

De grote invloed van negativiteit op het leven van de mens zorgt ervoor dat hij voortdurend op zijn hoede is: negativiteit herkent geen positiviteit. Negativiteit herkent wel goed en slecht, zodat de mens vrijwel al zijn ervaringen onder die noemers tracht te brengen. Daarbij probeert hij te voorkomen dat hij 'slechte' ervaringen opdoet en streeft naar goede. Heel vaak is dan 'goed' een ander woord voor 'aangenaam' geworden.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Vanuit een negatief levensdoel streeft de mens naar applaus: de ultieme vervulling van zijn behoeften. Het is dus heel gemakkelijk om vrienden te maken, wanneer je van die behoefte gebruik maakt. Een paar bewonderende opmerkingen doen wat dat betreft wonderen... Dat een vriendschap die hierop gebaseerd is, uitermate kwetsbaar is, spreekt vanzelf.

Oordelen is negatief

Door een oordeel uit te spreken of te bedenken, veroorzaak je problemen: een oordeel verstart de innerlijke groei van degene die oordeelt. Een oordeel is het eind van een periode; mocht degene die beoordeeld werd, veranderen, dan is de beoordelaar toch geneigd de nieuwe gegevens zodanig te interpreteren, dat ze in zijn oordeel passen. Een oordeel bezorgt de beoordelaar oogkleppen, zodat hij niet meer goed om zich heen kan kijken - zowel zijn uitzicht als zijn inzicht worden sterk door het oordelen beperkt.

Willen is negatief

Wanneer je iets wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er gebeurt wat ik wil?
Wanneer je iets niet wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er niet gebeurt wat ik niet wil?
De wil is de degeneratie van het vermogen van de mens om te accepteren. Acceptatie is een daad die geen eisen stelt. Het willen is een daad die uit eisen bestaat...

Veel mensen verwarren de term 'willen' met 'plannen maken'. Het maken van een plan is positief, wanneer het tot doel heeft de hoeveelheid positiviteit in de wereld te vergroten. Dat hoeft niet te betekenen dat een plan alleen dan positief kan zijn, wanneer het een 'esoterisch' doel heeft; een plan voor een vakantie is ook positief: wanneer het plan slaagt, hebben alle betrokkenen een heerlijke tijd en rusten geestelijk goed uit. Alle plannen die tot doel hebben een toestand te verbeteren, zijn positief. (Dat niet al zulke plannen ook inderdaad verbetering tot gevolg hebben, doet aan de kwaliteit van het plan zelf niets af!)

De aard van de wetenschap is negatief

Wanneer iemand op een gegeven stuit waarbij hij vraagtekens voelt opkomen, gaat hij op zoek naar antwoorden. Dat is een positieve houding, waarbij het inzicht van de mens ten opzichte van zichzelf en de Schepping enorm kan groeien. Gedurende zijn hele leven kan de mens zijn vragen stellen, op zoek naar de antwoorden die hij nodig heeft.

Zoals bij zoveel positieve gegevens is de mens ook in het stellen van vragen 'doorgeslagen' naar het negatieve. Door te gaan zoeken naar antwoorden op vragen die niet aan de orde waren, raakte men de betrokkenheid bij die antwoorden kwijt en in de aldus ontstane kilte kon men de meest afgrijselijke methoden volgen om een antwoord te forceren.

Een van de meest negatieve terreinen van 'onderzoek' is wel dat van de geneeskunde. Het is waar dat er heel veel goeds uit voortgekomen is - en als 'goed' een synoniem was voor 'positief' dan zou er geen enkel probleem op dat gebied zijn - maar wanneer men bereid is, over lijken te gaan om zijn doel te bereiken, is er van het oplossen van problemen geen sprake meer.

Schaamte is negatief

Wie zichzelf beschouwt, ontdekt feiten waarvan hij graag zou willen dat ze niet bij hem hoorden. Wie zich daarover schaamt, verbindt zich met het oordeel 'slecht'. Hij kan die eigenschap dan niet meer beter leren

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

kennen, want hij wijst hem af. Positief is dan om naar die eigenschap te kijken alsof het een ander aangaat, zodat er enige afstand voelbaar is. Dan wordt het mogelijk om oorzaken en gevolgen in het leven met betrekking tot die eigenschap te leren kennen.

Wanneer je in staat bent de motieven achter je handelingen te herkennen, kun je ook ontdekken wat de oorzaak is van die motieven. Pas dan, wanneer je de oorzaak van de motieven achter je handelingen herkent (en daardoor jezelf hebt leren kennen), kun je jezelf ook begrijpen. En wanneer je jezelf kent en begrijpt, ben je in staat om ook medemensen te kennen en te begrijpen: je hebt inzicht ontwikkeld in de menselijke geest.

Ergens tegenop zien is negatief

Iedereen moet wel eens iets gaan doen waarbij hij moeilijkheden voorziet. Men is dan geneigd die problemen in allerlei vormen te bedenken, waardoor het nu - het ogenblik waarop men zich nu bevindt - zwaarder wordt, dan wanneer men die problemen losgelaten had. Hoe meer aandacht de verwachte problemen krijgen voordat ze er zijn, des te zwaarder wordt het ogenblik waarop men ze bedenkt. Er ontstaat angst, waardoor men dan weer geneigd raakt, de verwachte problemen te omzeilen... Kortom: het leven wordt er zwaar door, terwijl er nog niets aan de hand is.

Wanneer je problemen voorziet, is het positief om ze even te bekijken en vervolgens te denken: "Ja, zo zou het kunnen gaan, maar het zou ook wel heel goed kunnen gaan" en dan helpt het om de verwachte gebeurtenis in gedachten vlekkeloos te laten verlopen. Daarna moet je er geen aandacht meer aan schenken: alles meldt zich vanzelf wanneer het zover is!

Opvoeden is negatief

Alleen degene die de kinderen die aan hem zijn toevertrouwd, accepteert, voorkomt de problemen die met het opvoeden gepaard gaan. Opvoeden is het aanpassen van de groeiende mens aan de maatschappij zoals die geworden is... Hoe meer energie gestoken is in de opvoeding van een kind, zoveel te meer problemen brengt het mee zijn volwassenheid in. Hij is getraind in de rondedans 'hoe hoort het' van zijn cultuur, hij heeft leren acteren, maar hij weet niet meer wat echt is in zijn medemens.

Wie kinderen kan accepteren zoals ze zijn, ook al zijn ze vaak 'moeilijk', beperkt zich tot het tonen van de mens, namelijk zoals hij zelf is. Hij grijpt alleen in wanneer het kind zichzelf in gevaar brengt, of wanneer het door zijn gebrek aan overzicht zichzelf benadeelt. Wanneer het kind erom vraagt, of wanneer een ingreep noodzakelijk is, legt hij zo goed mogelijk uit wat de oorzaak en het doel zijn van zijn handelingen.

Ongevraagde hulp is negatief

Tenzij iemand niet in staat is om hulp te vragen, is het negatief om zonder meer te helpen wanneer je vindt dat iemand jouw hulp nodig heeft. De mens is een zelfstandig levend wezen en wanneer hem hulp verleend wordt zonder dat hij daarom gevraagd heeft, wordt hij in zijn zelfstandigheid afgewezen. Geen enkele eigenschap wordt zo als hinderlijk ervaren als opgedrongen hulpvaardigheid!

Hoop is negatief

Wie vervuld is van hoop, heeft geen oog voor het heden. Wanneer het heden je niet bevalt, kun je twee dingen veranderen: jezelf en/of de omstandigheden. In beide gevallen zijn de resultaten van de verandering pas later merkbaar en tot zo lang zit er niets anders op dan af te wachten... Afwachten is iets anders dan niets doen: afwachten houdt in dat je je aandacht aan iets anders schenkt dan aan datgene wat je in werking gezet hebt en

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

waarvan de gevolgen nog niet zichtbaar zijn. Zo blijf je voortdurend actief in het heden, dat wil zeggen in het ogenblik waarop je leeft.

Hoop is altijd gericht op de toekomst en hoe langer de vervulling ervan uitblijft, des te mooier wordt die in de fantasie van de mens. Zelfs al gebeurt op den duur precies datgene waarop je gehoopt had, dan toch valt die vervulling tegen. Wat je namelijk in je toekomstbeeld niet kunt aanbrengen, is het gevoel dat je dan zult hebben.

Hoop kleurt alles roze, ook je eigen persoonlijkheid.

Wie een plan goed doorgedacht heeft, de acties ondernomen heeft om het in werking te stellen en, zolang hij daaraan nog niet verder kan werken, zich met iets anders bezighoudt wat zich op dat ogenblik voordoet, wordt nooit teleurgesteld: doordat hij niets hoopte, is iedere uitkomst goed. Kortom: je doet wat je kunt en voor de rest zie je vanzelf wat ervan komt. Het komt nogal eens voor dat een relatie tussen levenspartners niet aan de verwachtingen voldoet. Meestal is een deel van de oorzaak daarvan gelegen in de hoop op verandering in de ander...

Wijsheid is negatief

Wijsheid bestaat uit de conclusies die men uit ervaringen getrokken heeft: eigen ervaringen en 'tweedehands' ervaringen. Wijsheid is daardoor altijd egocentrisch gericht en hij, wiens wijsheid geraadpleegd wordt, moet altijd naar binnen, naar zichzelf, kijken. Wijsheid is gevuld met waarheid en vergissingen, maar wie wijs is, kan er slecht tegen dat zijn vergissingen genoemd worden.

Een wijze wil zijn wijsheid voortdurend 'delen', ook wanneer daar niet om gevraagd wordt. Hij ziet hoe de anderen dezelfde fouten maken als hij in het verleden en hij wil niets liever dan ze de moeite besparen daar op eigen kracht achter te komen.

De meest negatieve vorm van wijsheid is die welke uitsluitend uit boeken komt. Zelfs boeken die de weg tot inzicht beschrijven kunnen tot grote problemen leiden, wanneer de lezer na het lezen ervan zich gaat gedragen alsof hij de wijsheid in pacht heeft. Halfbegrepen onderwerpen past hij aan zijn wijsheid aan en hij verkondigt dit alsof er geen andere wijsheid mogelijk zou zijn.

In het land der blinden is eenoog koning - en zo lang de koning blijft inzien dat hij veel informatie niet kan opnemen, is hij een uitstekende leider.